

Anul XXIII
50
(1972)
Simbătă
13 decembrie
1980
8 pagini
1 leu

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

Problematika valorii

asa după cum deseori s-a subliniat, și aproape chiar cu cuvintele acestea, ideologia vieții s-a dovedit și se dovedește a fi cu mult mai puternică decât cea a cărților și tot ea, această ideologie a vieții, conține și sisteme de norme și criterii valorice esențiale pentru cititor și creator.

Problematika valorii în general preocupă și aceasta într-un sens cit se poate de larg. Suficient să amintim aici ca argument înșeși dese dezbateri inițiate pe tărîmul criticii literare și pe temelii cărora, nu o dată, unele cărți au intrat într-o zonă de interes major. Nu-i mai puțin adevărat însă că și ele, acele cărți, conțineau elementele definițiilor ale valorii și răspundeau problematicei acestora într-un chip deloc singular. Pentru că, iată, numai în ordinea strictă a statisticii dacă pornim, și nu putem să nu vedem că în ultimii ani, în genul cel mai complex și mai edificator cum este cel al prozei, cu predicția sa vădită către politic, către ideologic, au apărut o serie de romane care pun în discuție și investighează multe dintre cele mai tulburătoare aspecte ale timpului trăit și asumat, o experiență a umanității de fapt, o parte considerabilă a acesteia, pe traiectoria edificării și devenirii ei socialiste. Într-un anumit fel, însăși critica literară s-a integrat conținutului și viziunii acestor cărți și, element definitoriu, atât critica, spiritul critic mai bine spus, cit și cărțile, creațiile de fapt, pot da seamă, în mod reciproc, despre valoarea și starea timpului trăit.

Se poate deduce de aici că cel puțin sub acest aspect, critica literară și-a exercitat și își exercită un rol cu precădere creator. Că ea înseamnă creație chiar dacă se aplică — obiectului propriu-zis — creației. Și tot ea răspunde în cele din urmă da circulația valorilor ca și de autenticitatea acestora. Autenticitate care se reclamă și în planul concret al receptării și în acela al motivării estetice, în planul ideologic, de fapt, moment și spațiu în care opera literară trebuie să prevaleze vieții literare ca și oricăror orgolli sau interese. În acest fel ideologia cărților ajută ideologia însăși a vieții și o susține în toate articulațiile și transferurile și de substanță. Rămîne un scop permanent acesta și, între altele, rămîne o cauză în permanentă deschisă, probă a unui înalt profesionalism. Nu întimplător de aceea creațiile literare și mai cu seamă critice literare li s-a adresat mereu îndemnul de a se situa în inima realității, a vieții, și de a contribui, prin mijloacele lor specifice, la formarea conștiinței înaintate a oamenilor și să se transforme într-o reală forță a progresului multilateral, într-un cit mai avansat factor social, resort viu, cit mai activ în ansamblul construcției noastre morale, de cultură și civilizație. Normele înșeși de etică și echitate socialistă pe care le proclamă societatea, partidul nostru, sînt în strînsă și deloc indirectă corelație cu problematica valorii și creației artistice, cu problematica valorii de fapt, un critic și sau o sumă de criterii sub incidența și din perspectiva cărora ne judecăm și apreciem propria noastră gradul, puterea de selecție, rigurozitatea cu care putem deține o dreaptă privire asupra noastră. Înșine.

O întreagă experiență ne legitimează în acest sens și, de o indisecabilă actualitate ca și de un tonic sentiment al permanenței, al durabilității; se pătrunde azi înșeși ideea de muncă, o vocație a existenței de fapt, o condiție fundamentală a ei. Ridicată la rang de creație și văzută ca mobil, ca suport trainic al acesteia, munca reprezintă temelul tuturor realizărilor și proiectelor noastre de viitor, singura în stare să ne asigure progresul și civilizația socialistă a patriei, bunăstarea materială și spirituală a tuturor. Într-o nouă calitate a sa și într-un nou spirit al său, calitate de care este strîns legată înșeși calitatea vieții, a gândirii profunde, originale, creatoare. Sînt termeni de esență acestia și în semnificația lor se cuprind deopotrivă și literatura și arta. În semnificația lor se cuprind înșeși condiția morală și politică a scriitorului, fapt care trebuie să-l arate anajant într-o nouă atitudine față de calitatea creației sale.

Lucafeărul

Stele pe ochi

ultima oară cînd ursul s-a mai amestecat în viața celor trei gemeni filii de podgorian, a fost la centrul militar. Tot zisea tălîr odată: mă, am să vă fac cite-un semn ca să vă recunosc.

REFLEX

haina de soldat și celălalt, tot civil, se rotea prin curte ca într-o cuscă. A aflat că va fi bun și el la ceva în spatele frontului. S-au despărțit, doi într-o direcție, unul într-alta. Undeva, spre Galati, Numal că la scurt timp, s-a furisat din trenul care cantonează într-o noapte pe o linie moartă și a coborît de-a dreptul în cîmpie. A dat de niște turme de oi, cu niște ciobani ardeleni cubăriți între ei și măgari. A dormit acolo. A doua zi a ajuns la o întelegere cu el, s-a îmbrăcat ciobănește și cioban s-a făcut, luind

drumul spre bălți. A nins apoi și a fost trimis să umbre cu mielul prin cîrciumă să facă rost de bani și băutura. Și dăa a fost, nu s-a mai întors. A scodit că pentru cit a știut, mielul i-a ajuns. A umbliat el prin cîrciumile orașului, a mîi făcut și cărăușie — cu sacul la lemne și cărbuni — și-a rășit și un adăpost — un pod cărui li zicea și etaj — strîngînd bani și nechețuind aproape nimic.

Al. I. Zăinescu
Continuare în pag. a 7-a

Iarna — fotografie de Edmund Hofer

Mă rog ție, patrie

Mă rog ție patriei iubită
a singurii Tvire s-arunci asupra mea
privirea care-a văzută pe Bălcescu și Horea
stăruind cu fruntea
zăpădată de pe goanaui istoriei!

Si mă mai rog ție Patrie
cu privirea Ta să mă luminez
sfînta privire care-a văzută
dumneal necerșii al Bălcescu
singele lui pierzării
Singele lui carat ca berina!

Patrie de eroii Tăi lui e dar
azi imi e dor foarte tare de robii
injunghiați, rășugăliți, despicăți.
Sufletele meu pe ei vrea să-i plîngă,
sufletele meu de durere se împăi:
Lui Horea îi transcrie o ciavnică
li transcrie o țigăni!

Voicu Olari

● In acest număr: ● Cronica literară: N. Ciobanu despre „Omul coborît din turn” de Platon Fardău ● Viața cărților ● Cartea de debut ● Fondul principal al culturii române ● Atelier literar de Geo Dumitrescu ● Măpamond ● Sport de Fănuș Neagu

CĂRȚILE ANULUI

Iarna e o altă țară

Împrejurări străine de finalitatea artistică a cărții explică reticenta criticii față de cel de al doilea roman publicat. Pînă acum, de Gabriel Gahta, Autorul a părut că folosește prototipuri din viața literară pentru a conține scene groșesti și a construi personaje ușor recunoscibile. În fapt, el a avut în vedere o anumită ostentativitate de pseudo-literatură galăgică, și nu ne rămîne decît a ne arăta înșine așa cum ne-a înfățișat, pentru a analiza „ofensa”. Criticii care se ridică în apărarea personajului real, cu plăcetele inerente condiției sale limitate, iată a sporțatei cel puțin creată a adulașiei de capela, și de română în mica noastră Valahie literară. S-ar putea însă a ramine în datele fictive, înșărcinat să contemplăm din ira și stădăle realizarea lui tot remarcabilă a țărănilor noștri confrate. Elementele de decor din Iarna e o altă țară sînt merite să evidențieze drama unui personaj, semnificativ, striviu sub mecanicizmele unui destin irracional, a cărui înfășurare a fost destul de rareori descrisă cu atita acuratețe și manipula în literatura ultimilor ani.

Forma tradițională de roman presupune un caracter spectaculos al narativității. Interesul cititorului este susținut prin motivul țării și contrastul de energii ce se dezvoltă pe parcursul cărții. De aceea, romanul calculează adeseori evenimente istorice dramatice, bazîndu-se pe curiozitatea și curiozitatea asigurată a cititorului. Mai mult, gustul nostru pentru conflicte deja rezolvate de istorie adătează viața intimă a personajelor din epoci mai mult sau mai puțin îndepărtate la cursul știut al lucrurilor. Incercînd astfel să subînțelească meditația artistică prin abstractizare romoșă și leșiană. Cititorul pare și el să ne aștepte în această tendință, cu atit mai mult cu cit își recunoaște formulele proprii de a-si salva conștiința. Ne scriem în reciproc, în firea noastră de realitate arhică a lucrurilor, făcînd apoi la o bunăsoală asmiră spre pace rufetesă, atit de asemănătoare cu chiețuținea micului burghez de altădată. „Dramatismul” altor romane de succes este exterior, construit nărcă atune să ne liniștească: omul este o ființă mînuată, noi sîntem buni, cel rău este o nișă de mult, alții au fost de vină... O asemenea soluție este străină autorului li care ne referim aici. El descrie pe parcursul a citeva sute de pagini un caz de alienare, la propriu, cit și în sens mai general, un orcos de disoluție aflat sub semnul fatalității. Construit pe o abilitate ce susține rafinament și conștiință artistică, romanul urmărește acumularea unor factori ce conduc personajul sora n prăbușire inevitabilă. Orice mișcare de eliberare din nebulă nu face decît să precipite catastrofa. De

Aurel-Dragoș Munteanu
Continuare în pag. a 6-a

● In paginile 4-5: ● Proză de ● Titus Suci ● Tiberiu Pîslaru ● Stefan Negrisan ● Debut: Damian L. Dumitru ● Barbu Alexandru Emandi. „Roșii zorile se-arată”

ÎNTRU NAȚIONAL ȘI UNIVERSAL

de Mihnea Gheorghiu

Una din cele mai actuale probleme teoretice ale revoluțiilor marne de eliberare socială și națională a aflat cercetării istorice românești un teren fertil de investigație în cadrul recentelor studii și sesiuni științifice dedicate mișcării revoluționare din Transilvania conduse de Horia, cu două veacuri în urmă. Populația (majoritară) română se afla, pe atunci, redusă de opresiunea feudalismului străin (minoritar) la o stare nedreaptă și absurdă, prin modificarea abuzivă a statutului ei de națiune cu drepturi juridice firești, în categorie socială privată de drepturile ei legitime, într-un raport tipic determinat de relația: exploatarea — exploatați, din care decurge istoriceste, inevitabil, situația revoluționară. În lunga istorie a lepei pentru dreptate și libertate a poporului român, această situație tipică a îmbrășșat de cele mai multe ori caracterul specific de luptă contra jafului și cotropirii străine cu care exploatarea autohtonă se afla adeseori într-o poziție de complicitate, antipatriotică și anti-democratică), precum apare, patru decenii după Horia, în proclamația revoluționară a lui Tudor

Vladimirescu, apoi în documentele pașoptiștilor români și în altele, de mai tîrziu, ale căror ecouri reapar în programele mișcării socialiste din România.

Cleșele și categoriile sociale oprimate (și în primul rînd proletariatul de la croșe și sate, în acțiune) constituie factorul determinant în modificările social-politice cruciale consemnate de istoria modernă și contemporană; totuși nu se poate susține fără echivoc primatul clasei asuprite naționale și cu atit mai puțin de a se ajunge la ignorarea expresă a fenomenului național, așa cum au procedat unii ideologi dogmatici prevalîndu-se de faptul că Marx nu a dat o definiție enume națiunii, el indicînd doar, prin sinonimie, alte realități socio-politice și economice, precum: „forță”, „stat”, „clasa conducătoare”, sau „societatea” însăși.

S-a putut tot astfel constata că apariția și dezvoltarea istorică a mișcărilor de eliberare

Continuare în pag. a 6-a

SADOVENIANA

La „Curțile dorului”

editura Minerva publică unica și prețuroasă carte de poeme inedite a lui Mihail Sadoveanu, Daim, ediție îngrijită de Constantin Mitru, macheta Velisar-Teodorescu.

Intr-un inimitabil stil simplu al miracolului, Ștefana Velisar-Teodorescu evocă „epifania” acestei cărți:

„Acum 40 de ani, cînd a venit Maestrul Sadoveanu acasă la noi, ca să ne facă o confidență și să ne citească unele pagini proaspăt scrise (.....), a început a ceți cu alba aproape stins, giut de emoție. De la primele versuri, am tresărit la sunetul sobru, dramatic, amar și dulce, al unui sentiment adînc, asfîșietor, de înaltă splendoră. Ceva de pe culmile omului. Ceva de transpus la orgă închinare mai frumoasă, solemnă, curtenitoare și apropiată, totodată, nu mai autizem pînă atunci. (.....) Nimic erotic, trupeș, obscur, cit o ardere, cu duh ca de evlavie... Pozițiile acestea sînt scrisorile mele către Valeria, a sis conu Mihai, E o țalană.”

Taina, azi dezvăluită, e intrusată pe măsura mîntării sublimă autoare a „Ursului” de a cărei magie verbală am fost robii dintodeună și amuzai să descoperim cite un tic pudibond în senul „nimic erotic, trupeș, obscur”. Marea pasiune ca și marea poezie sînt neobșnuite e adevărat, dar de ce „nimic erotic, trupeș” cînd trupul înșeși plin e da mister, „o hieroclită”, „o hieroclită” în Cartea Vieții în care moartea „e o altă formă a vieții”?

Taina dezvăluită e intru totul pe măsura onerei („Magnifice, onane Mihai! Originale! Sînt pe măsura prozei marale”. Să le fi auzit domnul Ibrăileanu în fabulosului personaj „voștat, trop mare, cu voluminos, gesturi cumpătate de oier, vorbire îmbeșugată, dar prudentă și monogică, ocind dispuța: înșă lăcarea în jos a surii, zîmbetul îmolețit al fetii, adăp pe față o neșoare ferină; ochii, nelămurit, reci, venind de departe și trecînd peste prezent, sînt ai unei rase necunoscută”, letrurare a vocației ședalee a literaturii române, ilustrată de Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Vasile Voiculescu, Hortensia Panădat-Benescu, Mircea Eliade, vocație înțeleasă ca edificare îndelungă și plină de perseverență, „cuștă” a onerei, complementară vocației leavice (u-ficere) definită ca „elan”, „entuziasm” sufrațesc sfîrșind echilibrul bolocole al fapțurii. (Dar Icar, în labire pentru frumos și din exaltare nebună, zbură orea aproape de noare, ceara aripelor lui se tope, iar el se trîșăie în mare, aproape de tîmbla ce avea să fie numită Icaria”.

Cezar Ivănescu
Continuare în pag. a 7-a

TINĂR ÎN AGORA

Arborele invers

Ce poate vedea și afla un om la Polana Stampel, iată întrebarea, dar nu porneșc în călătorii cu olanuri minuoșe pregătite, stu că oriunde e ceva de văzut, dacă nu foarte spectaculoase, măcar un alt banal, un alt incolor, decozivul de impresii sporțite de peste tot, înainte de Polana Stampel vizitasesm niște obiective industriale la Oitza și apoi la Vatra Dornei, sînt sensibili la ambiente tehnice noi, sint factul că trăiesc în secolul 20, mă socot bine adaptat acestui secol, nu mă atrag medii arizionale, dar nu le oculesc nici pe acestea, merg peste tot, și cînd nu-mi place locul mă salvez în oameni, călătoria reușită e cea în care am stat de vorbă măcar cu zece oameni pe zi, din acestia doi-trei sînt interesanți și răscumpără împotmolirea celorlalți, mi-am eversat o ghiță a privirii, a ascultării înștite, fac un fel de experiment al lucrării și recentării, asadar am în drum Polana Stampel, mă onvesc, mă duc spre o baracă-birou, mă prezint, seful se onartă frumos cu omul care scrie, întrebă dacă voi scrie despre exoluțarea de turbă, nu prami marea cu sarea, li salt interesul sunînd că voi

Vasile Andru
Continuare în pag. a 7-a

RESPIRĂRI

Zăpezi sîngerii

Se dedică lui Iulian Neaegu

Să nu te frîngi, iși zic
Să nu te rupi
zi-noapte iar de foame ce mi-e
foame am visat

că mîncine lupi,
lupi vîi fieroși
cu care ascuțeam
iarba zăpezilor din codru rar.
Ce foame a putut să-mi fie!
Ce burdă de cleștar!
Să nu te frîngi
Să nu te rupi
Azi noapte am visat de foame lupi
pe care îi mîncam de vîi
făcînd zăpezi mai sîngerii
și stetele cele dintii,
parna sub căpătii.

Nichita Stănescu
3 dec. 1980

Poeme insolite

Poet nedezvoltat sentimental apare Mircea Micu și în volumul recent Murind pentru prima oară, publicat de Editura Eminescu. Organizată în trei cicluri mari, Viața sufletului, Insemnări și Poeme insolite, materia acestei cărți de cercuitorare poezie celebrată un univers de sentimente eterne umane, indicînd ca matrice a artei acestui poet marele fluviu al tradiției. Cum nu orice ironie poate asigura un statut modern lirismului, nici folosirea de-a valma a unui fond neos de cuvinte nu poate plasa lirismul căuiva în tradiție, talentul fiind singurul răspunzător de manifestarea unei atitudini expresive sau unui complex de atitudini. Structurarea poemelor ca atare în ciclurile amintite ne poate da și o imagine cronologică a devenirii expresiei poetice, relevînd în cazul acestor cărți complexitatea unui talent. De altfel, orice noapte în artă, dacă a fost într-adevăr o cucerire autentică, poate deveni un punct da tradiție într-un alt orizont, iar timpul nu separă transant stilurile, dimpotrivă, își manifestă abia simțit rolul catalizator.

Modernitatea poeziei din Murind pentru prima oară este evidentă nu prin practicarea versurilor albe sau cu rimă, ci în funcție de viziunea pe care poetul vrea s-o imprimă trăirii. Iată un final al unei poeme de o muzicalitate perfectă, în modalitate tradițională, exprimînd un sentiment de retragere la care obligă agresivitatea lumii, singurătatea și accl emianciant „dor de moarte” cunoscut: „Dar dacă tot a fost să-ți scriu acum / Această poezie demodată, / Mamă, oprește-ți pruncul tău din drum / Si nu-i mai da viață niciodată”.

Pustniacul Nifon din munți, a cărui existență aparte i-a inspirat două dintre poeme, constituie pentru poet nu numai un etalon al singurătății dar și o situație a ființei umane în zona unde eticul sau datoria (pe care și-o cunoaște fleacare) își transcend condiția manifestîndu-se în forma sa cea mai înaltă, ca artă: „Tot mai bati toaca înconjurînd schitul / la fel ca astă vară, cu pas egal / cîmni și solemn ca un rege al fagilor / oprindu-te la fiecea fereastră ? // De ce, frate Nifon ?... / Nu-i nimeni în jur să te privească / și să se mire de smerența ta, / de îndemînarea cu care inventezi simfonii / pe toaca de lemn subțiată de sunete”. La fel ca sacerdotul, poetul ofliciază cu credință că forța cuvîntului, sinceră, e suficientă ca să anime, (în absența sufletelor) chiar și existența aparent ermetică a celor necuvîntătoare. Ironia fin filtrată a poetului nu este demolătoare și nu degradează realitatea transfigurată, ci le subliniază doar alienitatea ce le-a îndepărtat de situația lor optimă.

Gheorghe Pituț
Continuare în pag. a 7-a

„Intr-o lume de poezii în care bate vântul lepădării de lirism, unde anticalofilia declarată devine program și Apollon este suspectat că are acte false, apariția unui liric pur, de o perfectă ingenuitate, surprinde și, mai ales, jenează. El strică jocurile ireponsabilității ce cu dus la ruina verbului, impune rigori și tăcere, chemă la o vece judecată...”

„Unei asemenea maniere de a lua peste picior istoria și sfintii ei înecați în sânge, descăpâinați, impuși, gîtuți, pierși de glori, Corneliu Vadim Tudor, pentru că despre el este vorba, i-a preferat glasul hrisoarelor din superba grădină încuiată a cronicarilor, cîntînd aria gravă a pătîmirii naționale. Grătul poemelor și al articolelor sale pare picurat din filocalii și un lirism proaspăt răscumpără cuvintele bolovănoase pe care le aruncă asupra vrăjmașilor, pentru că înaintea de toate este un polemist de marcă, cu un verb otrăvit, plin de venin și urzici. Distinși doctoranzi, amatori de date statistice, intrîndu-și cifrele nașterii și preferințele culinare în ce-i privește pe scriitori, l-ar situa în categoria „declarațiilor”, încercată prin verboritate, dar Corneliu Vadim Tudor, pe care-l așeză lângă Adrian Păunescu, face parte din familia unui Goga, a unui Cotruș, fără nici o îndoială. El și-a făcut vocea — la debut mi se impusese printr-o limpiditate de prunc literar pe care numai Labiș o mai avea la anii săi; acum el folosește o goarnă, un clopot cu care dă alarma: da, mai avem înrădători pe care poezia poate să-i înfierzeze cu dangana ei necruțătoare, lăsîndu-i pe vezi cu semnul infamiei pe umăr...”

EUGEN BARBU

NICHITA STĂNESCU

„Poezia lui Corneliu Vadim Tudor vine cu o undă de tot proaspăt în poezia noastră actuală. Ea aduce o schimbare, o îndrăzneală să spun, și chiar o schimbare în tendința mai generală a poeziei tinere, o schimbare superioară și asume o întoarcere către lirismul pur, către simplitatea autentică. Așadar, ne bucurăm din toată inima de această nouă puritate care apare în poezia noastră tină și a căreia îi prevestim un strălucit viitor...”

corneliu vadim tudor

Este ca o veche lege
cosmos noalot de sori
și tainic uneari
dar mai mult a glas de rege

Parc-ar fi un schit de brad
bucură ca o făclie
tagic e, dar nu se știe
lacrima de ce nu-i cad

El e bun și-n vezi nu moare
pandanbiv de aur greu
n-are vîrstă, nici hotare

Iată patima de zeu,
Iată sufletul pe care
il respiră neamul meu

* *

Și totuși, preasăvîtită fili, iubire
tu, orga, răsuflînd prin nări de cai
Innobilîndu-mi singele subțire
ești ca o înfîntă și de mal

Iar missa ta solemnă mă îmbată
în pașteri dulci mă tragi și mă deverti
leona ta palpită-n cer, curată
ca spîlna unei mari privighetari

Iubire, vai, sint sclavul tău pe viață
lăpași apocaliptice zăpăzi
și-n lăzile verde Venus se rădăte

Pe macii tăi eu lacom levitez
și toată seva stînsă dimineață
în nopți de lac, urînd, n-năsmîntez

* *

Iar cînd iubesc mă zbot în patimi grele
incinerat de-un aspru foc bengal
urcînd galgata geloziei mele
sub erucea ca o umbră de pumnol

Și-a viperă imi dă tircoala, mută
mă mușcă-n somn și n-o pot atunța
fantasma mov imi picură cucuta
iar spaima toarnă pui în mintea mea

Nedrept destin, oh, doamnă, pină unde
am să-mi îngrop iubirile de vil
ce atavism în singe mi se-ascunde ?!

Prea vanitas și grav, nu pot lubi
pentru un rai de citava secunda
plătesc e-un iad întreg de grozăvii L

* *

Iubirea mea, ce pot să-ți spun eu și
ce jurămînta care să-ți mai fac ?
asi voca mea răsună în pustie
pe cîmpul tău sint ultimul copac

Și-un fulger mă rîneaște pe vecie
Eu singur mă silesc să fac
e trist cînd gîndul pe vultan sfîșie
și ingerul e biruit de drac

E vina mea că te iubesc de moarte
în sărutări și patimi ta usuc
și nu doresc cu nimeni a te-mparta

De azi, mă-nchid în mine, singur cuc
și totuși, demn, voi crede mai departe
că visela, cînd vin, se mai și duc L

* *

Eu voi muri definitiv, e dat
nu-mi fac iluzii, știu că voi muri
lăptura mea va fi decapitată
de ghilatina clipei într-o zi

Și trupul meu, ca o statuie greacă
bunat în bronz și stela din înalt
prin piatra mari de moară e să treacă
stivuit între un veac și căldăial

Și peste locul meu de-ngropăciune
vai răsări civilizații noi
zvon de aspețe dulci e să răsune

Iar cînd le-a fi plăcerea mai în toi
eu voi striga, de dincolo de lume:
veți fi ca mine, eu am fost ca voi !

XXV.

Nu, nu te mai iubesc l e viață nouă
incepe astăzi pentru amîndoi
tu vei păși prin purpură și rouă
eu, prin jăbrină verde și norol

Trăit-am viață dulce împreună
iubindu-ne cum cerebi lapotări
Iar carnea noastră se-nclășta sub lună
pină țigheau din ea esențe tari

Eram frumoși, și cruzi, și lăză pată
o stea de febră-n ochi ne scinteia
Iar ceasul zilei se stia să bată

Și în acest lezin de miere grea
un flutur staniu răsări deodată
și-mi zăieră destinul : fugi de ea !

Tiberiu Bente : „Mina”

IV.

Aceasta este Pacea, cît poate să cuprîndă !
mi-a spus țărîmul simplu, cu chip îngîndurat
și-mi arătă pe masă o pine aburîndă
lingou de aur moale și lăză de păcat

Cîndva, venînd lupii cu haita lor pribogă
cît fum și sînge tîndr au curs atunci prin sat
în urma lor rămase pămîntul fără viață
și pină deta rodul, ce mult am așteptat !

Acum e iarăși bine, bucatele-s sfîșite
ne este dragă viața, și traul fericit
să facem nunți, și case, și datini rîndite

Prea mulți ne-au supt belșugul, și-altit am pătimit !
Iar înăși oșpețe dacă mi-o pot permite
e semn înalt de Pace, fi! feci binevenit !

VII.

Au prins de-a vreme unii să m-accuze
vezi, doamnă, cum c-aj lăuda destul
că mult prea multă miere am pe buze
și-aurul lor cel snob e prea sătul

Nu știu numai să laud, fiți pe pace
pe ai, de pildă, i-aj cam injura
narec că am ceva mai bun a face
și le întorc îndîrînta mea

Infîmi politic, cusurgii din fire
fac nazuri și le pută tal, meres
mă mir și eu cum pot să mai respire

El nu pricep că, lăză să vreau eu
les imnurile singure din lya
cînd patria e sus, la apogeu !

Tiberiu Bente : „Uma”

NICHITA STĂNESCU

„Poezia lui Valeriu Pantazi are o notă aparte în conceptul poeziei noastre tinere. Pe de o parte tendința ei către concept, pe de altă parte - vizionarismul ei rafinat. Poet de factură modernă, Valeriu Pantazi mai ignora rafinamentul preclasic, iar o fină stilizare a versului ne duce cu gîndul la spațiile bizantine...”

La mijlocul echilibrat dintre metaforă și turnura aproape metalingvistică a sintaxei versului, ne apare punctul luminos al poeziei în care elaburarea, artifizul, se transformă în viziune, iar viziunea în cîntec polifonic al noșunilor.”

„La polul opus lirismului de exultanță vitalistă și de descripție „după natură”, poezia cultivată de Valeriu Pantazi tînde spre introspecția esențializată în sfera cărcia confesiunca propriu-zisă aspiră la sublimări re-relaite autonome...”

De aceea, nu ezitam și remarcăm capacitatea lui Valeriu Pantazi de a sonda forța nevăzută a realității moral-psihologice din unghiul proiectării acesteia în viziuni poetice de-a drăptul captivante”.

NICOLAE CIORANU

valeriu pantazi

Porumbelul și Fulgerul

Nu am văzut niciodată
cînd fulgeră
Porumbelul zburînd !
Niciodată !

Tu, secole!

Mă privi drept în ochi :
apoi îmi întoarse spatela
lavi cu piciorul o cutie de conserve
care se rastoală pe scări
pină jos : îi plăcu !
Luă un drug de fier
și sparse marea fereastră
apoi lavi cu drugul în ușa de aramă
a Templului.

Ușa rezistă !
Dezveli un tun și luă linia de ochire,
Mă privi în ochi
apoi îmi întoarse spatela
și trase !

Făcu o gaură mare în ușa de aramă
care rămase în picioare.
Iși pregăti bombardierul
decolă, luă înălțime
lansă bombele deasupra lumii
apoi veni și mă privi drept în ochi :
Ardea, era cuprins de flăcăi.

Sunt orb și surd ! I-am spus,
Cenușa la s-a împătîșia vîntul
Sunt orb și surd — i-am mai spus
deschizînd ușa de aramă.

Asemeni astrilor

Asemeni astrilor eu nu am nopți și zile
melancolie — ci doar depărtare
cînd umbra se așterne peste fire
mi-e frig și întunericul mă doare.

Asemeni astrilor eu nu am timp nici ore
eternități de miina sau de ieri
sunt clipe doar idilele meoara
care mă fulgeră adeseori...

Asemeni astrilor eu nu am spațiu
— sint cosmosul acesta care sunt —
iubesc idilele cu un curat nesăvie
și liniștea pentru acest pămînt !

Să spun deodată ce știu!

Să spun deodată ce știu :
Să spună vîntul !

Să spun deodată ce știu :
Să spună răzgul !

Să spună miina ce știu :
Să spună Scribul !

Eu nu știu nimic !
— imi papți —

Tîndrul cu masca de aur
Tut-ank-Amon

Tîndrul cu pieptul de smaragdă
Tut-ank-Amon

El, fiul Soarelui
El, însuși Cerul
El, însuși Nisipul

Lebăda

Cînd vine ea se sparge luceafărul
de timplic

și ninge în umbra lumii căbra nord
e ca și cum ar merge pe iarba înundată

și mersul mi-ar fi orb...
Cînd vine ea se sparge luceafărul
de timplic

și mîrile îngheață pină-n nord
e ca și cum alunec pe marea îngheațată

și de lumina ei sint orb...
Căci nu a vîd, ea vine acolînd pămîntul
și dacă se împlinește ce gîndesc
cum calc această iarba, cum alunec
de s-ar putea a dată să greșesc

Deschideți ! strig :
ferestrele imense
și porțile
și sirmela ghimpata

Să nu se teamă lebăda de moarte !

Ce este!

Prăpastia ! prăpastia !
strigă capilul pe marginea prăpastiei !
Prăpastia !

O, nu ! este marea — i-am spus —
marea cea blindă și îndepărtată...

Și la marginea mării ce este !
Ce-i la marginea mării ?

O, acolo, acolo este cimpia
cimpia cea blindă și îndepărtată...

Și la marginea ei
și la marginea ei !

La marginea cimpiei este cerul
cerul tăcut și îndepărtat !

Capilul mă privi
tăcut și îndepărtat.

Gîndul, sîngura noastră statule.

Te rog să treci de acest singe
Irumas și nevăzut de nimeni.

Te rog să treci de această mască
sub care Faraonii dorm...

Te rog să-arăți ce este liber
sub taina vie a privirii

Ce este liber sub armura
care mă apără de Vînt

Ființa visurilor noastre
Statuia albă a unui gînd !

Tiberiu Bente : „Focu”

Octombrie

Este a seară aspră
și din adîncuri luna se ridică
mă îmbrățîșează...

Este a seară cu lat cîmpul
stîns într-un pumn de ierbur
tăioase și puternice.

Orapul nu mă tulbură
veghez

și doar luna
ca un cuțit rugînt
prin liniștea de carton a nopții.

Aducerea florii acasă

Cînd ies în cîmp mi-e sete ca acuma
de timpul viu cînd răsări-va luna

din trestii ridicîndu-se, pîlînd
lumina verde a ierburilor pe grind

rupînd din cer cădere-i nesfîrșită
reală, blindă, luna mea iubită...

Cînd ea răsare, e clipe mai-nainte
îngenunchez pe malurile-i sfînte

imi scot cuțitul de la cîngătoare
și toi în cerc pămîntul lîngă floare :

cuțitu-i cold cînd îl atim la briu
mă-ndrept cu floarea-n mină către riu

și apa-mi trece tot mai sus de glazne
pierzîndu-mă încet printre mirzeme

(Din volumul „Tu, Secole !”, în pregătire)

marin codreanu

Metope

Pe tumul din metope-colonate
Dacă-ramani ai un chip al lor.
Un timp. Un metronom latin ca bato
In vecinicia noastră ca popor.

Brădează cerul ca a lună plină
Columna cu eroi pe chip sculptați
Și contopii de-a stelelor lumina
Cu daci Sarmizegetusa din Carpați.

Unire dreaptă strîns-n grol de prunci
Pictori pe chip de omfura și oala
Or legănați în coștite adinci
De mame cu virte de stele-n poala.

De-nece în vremea-l aspră să cobor
Puterea mi se stinge ca o iacă;
Apuc a stringe-n brațe un pridvor
Columna — stilp de vatră ramănească.

Pe fiecare cub din stilpul-for
Străvă în irizarea lui a roș
Din lupte corp la corp, de-mpuns de spadă,
Ci nu prin dăltări de cioclănt.

In răni incape adevăr — nu mit
Cît în ocean peștele și sare.
Lor mă adaug împămîntit
Și asteli să le vindcă singurarea.

Get-Burebista l'fii în veci slăviți
Dac ce-al spirit Corzașilor mîndria,
Cuvine-ți-se-nții răzbit
Al numelui frumos de România l'

Geneza

Letă, privește spre aștri
cum în spectrul său de lumină
steaua-și divide haloul
de pe cel mai de sus avion l'

Orașul ce
cu netulburat-î privește
adulmecă ninsorea de rouă
în legănoarea de eroli.

Fie-n ferestre
fulgera-va,
lurșindu-se luna,
prinate acoperite-ferase-n
șarpane cunind va trezi
visătoare lectoare.

Să aprese risipițele unde-aj putea
ștind că acolo se naște un prunc
din flori, cum se-nîmplă ades
la solștitiu.

Că tot ce-l răd
și arbori și stele ascund lărd
de moare
mugurul veșnic
în lăntoarea luminii curătoare.

marius vulpe

Scrisoarea a XIV-a

lubit, primăvara te zgâlție febrilă
Dar vulpea rescavată perita în lătrat
Te-a izganit din peșteri și aluzii, estilă
Revii pe urma ștearsă a sultului beat

De vinurile tainei și e tat mai aplectat
Azi umărul din ildăș; huliță-l și subtilă
Scarabitoarea virstă ce-ți-a predestinat
Nalinștite nopții; alunecind — reptilă —

E peña răslătită pe dușumeala seacă,
In hehot la eutremuri lăcută și bulmeacă,
lor gîndul se foiaște printre caiși — sălbatic —

Simți trupul rătăc vial înjunghiatu-n spirit
Și-ți vesteștește-n poală cununa groa de mirt
Precum un bob de sare uitat în cer apotic l'

Scrisoarea a XLIV-a

lubit, străbătătorul inițialei prin vreme
lor umeri tăioară văduhul pusit,
Inlănuții de banca aceleiași teritme
In aparția verde visind necantime

Mirifică adincuri în indemnanu — boame —
Să deslusim simbolul încercat în mit,
Și evadai din cursa lăcătii anoteime
Am îndreptat balanța ce s-a descumpănit;

Acum, cînd răbunște în fiecare gest
Străvătătorul împelzi scăpate de arși
Mă năpustiți — mireasa — cu pară-nfărească,

Spre a scribi surșul tristetii care-o nea
Săruturile vieții — subtilii lor balsam —
Prin guile-nfăcete ce-au început să pască l'

atunci cînd se întimplase treaba
aceea cu calul, Iulus Cioldu se în-
teresează după o săptămîna. Dar se
interesează cu el. Ce se întimplase,
cum îl gășise, unde, nu era în stare să spună
nici unul fiindcă Iulus nu se măturisea nîma-
nui, iar la întrebări, cînd nu în rezepea, răs-
punea în așa fel încît nu știa ce să alegi:
"Păi cum să-l gășesc, mă?... făcea cu o lumină
de neapărare în ochi, Pășcin. Făcea ca
orice cal, c-a-l meu nu știe să mince din
blid cum o fi știind al tău".

După un timp începură să umble prin sat
zvornuri pe care unii le legară de Cioldu. Aju-
seră și la urechea lui: l'le spuse plutonierul,
odată la făgădu, din cînd în cînd făcîndu-l ca
să-l surprindă pe chip vîro tresărîre prin care să
se convingă ori nu că era ceva adevărat în toată
povestea aceea. Dar ori pentru că era minciună,
ori pentru că Cioldu era mai tare decît crezuse
el, plutonierul rămase cu aceeași părere: cu,
adică, un amestec de bănuială și nesigurantă.
Nimic nu povestea că avea să se întimplă ceva
deosebit în seara aceea, așa că atunci cînd plu-
tonierul încercă să acopere toate normălele,
cel mai mult se întoarse către el neamărit,
unii de-a binelea mirali pentru că nici nu-l
știuseră pînă atunci în făgădu. Plutonierul îl
întrebă: "Dă-mi un răspuns, mă?... Ce o fi vîrind
asta?...". Și zăcea el făcîndu-l pe neașteptate
pe sub marginea ochilor. "Auzi?...". Con-
tinuă după ce simți greutatea tuturor ochilor
îndreptați spre el, "ce o fost omorîți doi geam-
basi?...". — atunci îl fulgeră pe Iulus cu pri-
virea pentru prima dată, dar acesta năci măcar
nu clipi. "Nu?...". Se întoarse către Iulus și
alții, "ce ferit, în trecut, după care își reluă
pozițiile din nou. "Din tre...", continuă plu-
tonierul simțind o multitudine aparte pentru că-l
ascultau toți, "ce o fost la început, o scăpat
numai unul. Scăpat...". Și un fel de a zice, că
mînca l'o luat-o vîle în ultima noapte, cînd
o fugit de graț. "Îi ațit de speriat că, de pară
a vrea să se scape de spaima aia, de un
păcal, spunîndu-l altora, nu face decît, după ce
caută în jur, după orice în dosul căruia ar fi
posibil să stea cineva ascuns, povesteste ce li
s-o întimplat. "Povesteste oricui, nu alege, îi dă
dramul la gură și dă vedea că, jur, vreau jand-
arm, ba atunci mai abilit și mai mult lui, ca
și cum l-ar cere să-l creadă și să-l apere de
ceea ce crede că-l urmărește intruna... N-ai
auzit chiar nimic?...". Nici unul?... "Îi mai în-
ceră el o dată. "No, asta zice că erau trei inși,
otacul vechi, care o mai făcut împreună multe.
Și zice că în urmă cu niște zile, nu-i mai mult
de două săptămîni..., cam pe vremea cînd o fost
ploaia aia nebună...". — aici ținea, lăsa vorbele să
se azece cum trebuia în capul fiicăruia, rotînd
privirea, de fapt mai mult capul pentru că îl
interesa un singur om, Iulus, dar nu vrea să o
arate pe față deși era clar pentru oricine unde
bătea. — "dici cam atunci cînd o fost
aia turbată... ori făcut ce-ori făcut și-ori do-
dit patru cai. Zice că aveau prin păcurile noastre
un loc sigur, și-un timp, pînă avea să treacă
prima furie a oamenilor păgubii, ori stat ascunși
în locul ăla...". Trei zile și trei nopți ori trecut
fără să li se întimplă nimic, ceea ce li se așera
că e un semn bun... Dar în noaptea următoare,
cu unul dintre ei, cu cel care le păzea somnul și
caili, se întimplă ceva neașteptat... Dimineața îl
gășiră... mort!". — îl fulgeră pe Cioldu din nou,
însă nu observă nimic și de cînd îl înjură în
gînd. "Mort?...". Celălalt dot, asta ce-o
scăpat, zăc al treilea, zice că s-o văzută în
altul încămintăți dar, cu cit trecea timpul, tot
mai bănuțorii. "Fiecare îl credea vinovat pe
celălalt, pentru că cine altul ar fi putut s-o facă
în locul ăla al lor atît de sigur?...". Și gîndea
că uicisau scotocite așa; patru cai se înmă-
ra la trei cam greu, de la vremea de mînașe l'
Numai că ajunși aici își spunea și că era
ca și păcu se împarte cel mai bine la unu... iar
dacă o dată o făcuse... Așa că din oară
ocară erau gata să se încalce în fata aluia
mort, să se lichezeze atunci, să scape, de ce să
mai aștepte noaptea?... Dar cînd și se întimplă
monocorele, dădu în fuga. Cel mai
speriat, cel mai slab și fricos, strigă: "Cum să-
fi omorît io, mă, cum?...". Că dacă l-aș fi omorît,
și fi auzit, dacă l-aș fi tăiat s-ar vedea
celălalt rămase cu arma ridicată cu gîndurile
vrășite, fiind nevoin să admită că aruncă în
vîntul vîntului. "Și dacă s-o trece de la
la bănuțorii, încercă să-l amăgească pe
celălalt, încercă să-l amăgească pe celălalt,
dar să-l amăgească pe celălalt...".

titus sucIU

PILDA LUI IULUS

mai fi făcut vreedată. Didi se desprinsese din
vegnicul lui loc și se apropie de oameni, de plu-
tonier, privindu-l mereu, ca să nu-l scape vreo
vorbă. Faptul că plutonierul se întreprisese și
că unii se întoarse către el, îl făcuseră să
bombovea necontenit. "Păi, ce-sai făcut,
mă?...". Și celălalt își duse paharul la gură
atunci, gestul fiind un fel de răspuns, după
care, gîndindu-se cu dosul minii îndelung, re-
luă, furcaci din nou de multumirea că era
ascultat cu atîtă atenție de toți.
"No, și ca tot timpul care e la stîmtoare, își
făcuse fel de fel de gînduri, unele mai negre,
altale mai lăstăioase...". Să fi fost ură?... zise la
un moment că unul dintre ei cu o urmă de
speranță în întrebare. Adică, voia să zică asta,
pe ortacul lor, să-l fi giuit un urs?... Poveste-
te cu ursul le-ar fi convenit. Așa s-ar fi ter-
minat totul, în timp ce dădea era vorba de mîna
de om... Dar nu era așa. Uitîndu-se mai atenți,
dăduri de vînt ume de opinci. Acestea, nefi-
ind ale nici unuia dintre ei, făcuseră să dispa-
rească în ultima noaptea. Acum era altceva. Nu
ca înainte de a le muri ortacul, dar oricum
altceva, pentru că știa ce să facă. Puseră mi-
niile pe arme și normă în urma semnelor... Dar
la căuta să se opără, încercă pentru că
urmasa... "Ce-si cum nici n-ai fi
fost?...". Adică se așera fel de pămînt, pe ace-
easi lărd, nefiind în apropiere nici o niară
oricare stea ce altceva pe ce să calci fără să
lasi urme, semnal se pierdea?... Aici îl vedea,
clar, desăcurt, de la depărtare de un pas, de

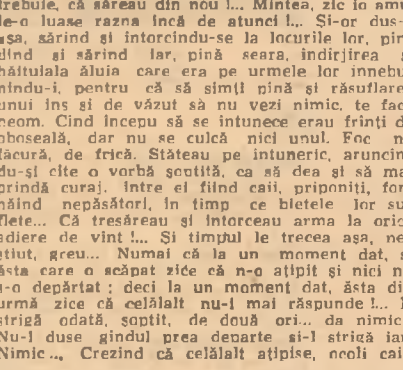
Stăteau deci acolo, ascunși, pîndind și timpul
trecea... Încercă parcă să se mai liniștească...
Dar la un moment dat... La un moment dat își
căutură privirile cuprinși de o senzație ciudată,
părîndu-li-se... că nu mai erau singuri! Că în
preajma lor apășese cineva, un străin, care-l
urmărea de parcă el ar fi fost niște muște
prinse într-o sticlă?... Dar cine?... Și unde
era?... Că ascultau și se uitau în jur cegeaba,
nu vedeau pe nimeni! Și cu toate astea îl
simteau... Ba într-un loc, ba în altul, asta zăpă-
cîndu-l îndoi pentru că nu înțelegeau cum se
putea mișca alt de repede și ușor, trecîndu-
i undori rețit cînd, după ce tot tînuțuau locul
în care li se părea că-l dibușese, cînd și ridicau
armele ca să tragă, aveau de-odată impresia că
de fapt acolo nu era nimeni, atunci simțîndu-l
exact în partea cealaltă, în spatele lor!... Dar
după ce se întoarseu pășeau așerași lucru din
nou?... Să înnebunească, să protesteze cu totul,
nu alta?... De la asta ce-o scăpat am înțeles că
nebulnia e o treabă care se aseamănă cu legea
unei ape peste maluri, cu împrăștierea ei în
toate părțile. Ce zice asta că s-o întimplat apoi,
nu-ți vine să crezi... Zice că așa cum stăteau
ascultînd și privînd în jur, cîndodată înre-
meau urmărînd încordată ceea ce li se părea că
aud, la urmă gîndindu-se: "Mă?...". Amu-l în spa-
tele meu... Ridică ușor arma și trage!... Da
ăla care era cu fata nu vedea nimic! "Nu-i ni-
meni...". În cine să trag, că nu vîd nimic!...
"Trage în stînga celălaltă, "Trage odată, că de
nu îl scăpăm din nou!...". Și pentru că n-o făcea,
li îndemna iar, tot mai insistent, neînțelegînd de
ce nu tragea. Ba, din cauza unor gînduri — așa
nu trage pentru că sint înțelegi!... — intrînd iar
la bănuțorii dar chiar atunci cînd se frămînta
mai rău, îl încerca o senzație nouă. Un fel de
uscăre, de parcă l' s-ar fi luat ceva din
spate?... Încercînd să înțeleagă ce era cu el,
tăcea brusc... Știji de ce tăcea?... Fîlîndă se
părea că străduindu-se din loc în care-l
știa?... Dar nu avea timp să scape de spaima,
pentru că-l auzea pe celălalt spunînd exact
vorbele lui! "Mă! Amu-l în spatele meu! Il
vezi?...". În dreapta?... Il simți și cum răsuflă...
No, amu trage tu!... Și asta îl înnebunea cu
toate pentru că nu vedea nimic, așa după cum,
poate, gîndea el, nu văzuse nici celălalt
înainte!...

Mihai Topa :
"Un ciclu: "Muzicanți"

dol, cînd de mai mult de cît ar fi putut să
sărî un ochi ce să-l pîndă urma, nimic!... Din
cipa aia începu lăcut. Ce să creadă și să facă?...
Să plece?... Să rămînă?... Da cum să le
făcuse?... Să hupă împotriva unuia pe care
nu-l vezi?... Că asta te dibușe și-n gaură de
de lărd și s-o așera în așa fel încît să nu-l
scăpe?... Rămăseseră. Nu din prea mult curaj,
deo frică... Și cînd pune frica gheșea pe om...
Asta ce-o scăpat spune lucruri ce-ți ridică părul
pînă-o saltă ciocul pe cap. Zice că după ce-ori
înțelise că n-aveau cum să dibușe urma, s-or
înțel, or văzut de cal, le-or mai dat niște brate
de lărd și s-or așera în așa fel încît să nu-l
poată surprinde nimeni: stăteau la pîndă, as-
cultau, cu cite un gînd fiind și la plecare însă
reducîndu-l pînă la îndemna pentru că se te-
meau mai mult de drum decît de stat în loc...

Plutonierul se întreprisese iar. Nu-și cerea
ascultării, nu era nevoie, își dădea seama de
starea lor din lîngă care plutea în încăperea, și
era mulțumit. Ca să-și mascheze satisfacția, trase
o dușă, după care continuă:
"Și-or dus-o tot așa, simțîndu-l cînd unul, cînd
altul, și îndemîndu-se pe zînd, pînă cînd unul
dintre ei zise: "Mă, nu mai merge așa...". Facem
altfel... Ne răzăm în a?...". Mă întore, și cînd
tu-o așera că-l simți, ne răzăm în a?...
No, il stat. Așa... Parcă amu... amu,
mă?... Și de unde pînă atunci stătuseră linști-
te, de parcă ar fi ațpit, săreau și fuseser în
cite o direcție cît puteau, oprindu-se însă la fel
de brusc odată, răscolînd totul după care se
reînțoarse stîlă... Da n-apucă să se azece cum
trebuia, că săreau din nou! Mîntea, zic io amu,
le-o luase razna încă de atunci!... Și-or dus-o
asa, sărînd și întorcîndu-se la locurile lor, pîn-
dî și sărînd iar, pînă seara, îndirjirea și
hălușă alia care era pe urmele lor înnebun-
dîndu-l pentru că să simți pînă și răsuflarea
unui inși și de văzut să nu vezi nimic, te face
neom. Cînd începu să se întonece erau frînți de
oboseală, dar nu se culcă nici unul. Foc nu
făcuseră, de frică. Stăteau pe întunerice, aruncîndu-
și cite o vorbă scotită, ca să dea și să mai
prînda cusei între ei fiind caii, prîpniți, for-
neapărării, în timp ce bîteau în su-
flete... Că tresăreau și întorceau arma la orice
sădure de vînt!... Și timpul le trecea așa, ne-
ușit, greu... Numai că la un moment dat, și
asta care o scăpat zice că a un ațpit și nici nu
s-o depărtat; deci la un moment dat, asta din
urmă zice că celălalt, nu-l mai răspunde l'.
Il strigă odată, scotit, de două ori... da nimic!
Nu-l duce gîndul prea departe și-l strigă iar.
Nimic... Crezînd că celălalt ațpise, ochii caili,

tiberiu pîslaru

soarele

vorbele li vor fi zeflemioare, ca ale tuturor celor
care gîtau "lăneșă" bătrînelului și îndărătni-
cia cu care pornise să împlinescă visul, pe care-l
avuse imediat după ziua în care băiatul întors
dintr-o tabără de munte îl povestise despre pă-
durile de brazi.

Il privi pe furis mai puțin nemulțumit, dar
fel de nelcrezător ca la început, la venirea

băiatului, cînd vocea spartă îi scose din gînduri.
Il văzu cu coada ochilor cum se oprește
din dansul tropotilor și fără rost, cu aerul lui
absent, cum răstoarnă apa dintr-o găleată
într-ălia, cum întoarce găleata deasupra, așezîndu-
se pe fundul ei și cum rămîne nemiscat și
asceșent în băta soarelui, care cu toată to-
ropența lui asupra firii, nu reușea să-l mone-
formeze aspre de puber.

Bătrînul izbi cu ciuda coaja aspră a dealului,
încordat de efortul, prea năvalnic pentru pute-
rile lui și aruncă în groapă ghinda tare, fără
să-l mai bage în seamă de nepot.

"Tot nu renunți?... auzi glasul strident al băia-
tului, cu atît mai supărător cu cît bătrînul mai
păstra încă speranța preaplinului lîngăstet amă-
zî, zumzetul aștea continuu, adiere de neliniști
la un loc, toate numai și numai ale lui. Nu răs-
punde.

Din cînd în cînd scormonul înăbușit al pămî-
ntului pietros, susurul apei prinț bulgări și
respirația suierătoare a bătrînelului, rupeau vraja
miezului de zăi. Apoi din nou vilvăția aproape
auzită a soarelui peste fir.

De cît tu, mă, copile?... se auzi dintr-o dată
sopînd bătrînul și băiatul era sigur că vorbele
se născuseră din oboseala gîndurilor, ele înșele
născute la rîndul lor din osteneala tăcerilor sin-
gurătății. Nu se miră de vocea coborîti, aproa-
pe dragăstoasă a bătrînelului, neobșnuită în dis-
cursul cu celălalt, cel care nu-l auziseră vorbind
alți decît răstîndu-se, pe bătrînel arțagos și
mîncat de nemulțumirile vîrște; sedea mai
departe pe căldarea întoarsă cu gura în jos și
privea spre virful dealului.

"Poate că nu știu, de nici celălalt?... întrebă
ca și cum nu păreaa lui ar fi conșt în discu-
ție, cîl părerea ălora pe care li luase drept mar-
că, meritori și nestîndu-și că mai de dea-
bă ai neutralității lui, în discuția dură pe care
bătrînul o ducea cu celălalt, el se dovede... pînă
la urmă de partea bătrînelului, căruia îl căra apa
cu găleata de la izul din vale, asta cînd era li-
ber sau cînd ătea să o steară de la scoala în
orele de practică agricolă, uneori chiar cu acor-

atelier literar postea redacției

V. MILESCU: Confirmați im-
mortalitatea, în noile texte, care
sunt un plus de figurativitate și
dezinvoltură, dar și un plus de
substanță și adâncime. „Schimb”,
„Clăpă de clipă”, „Din ambiție”,
„Și peste mine”, „Nu vreau să
te întrec” (minus „pirjolita-
re”...), Scrisoarea reprezintă un
engajament solemn și emotio-
nal care implică, însă (și se pare
că alții destul de bine ce aveți
de făcut pentru a obține acest
rezultat).

VIAD DUMA: Povestirile dv.
sunt, deocamdată, foarte tulburi,
confuze, unele aproape de neîn-
teles. În domeniul pe care-l
abordați, fantezia nu e suficien-

dispuneti de „armamentul” adec-
vat) Vă dorim succes!

RADU EUGENIU STAN: E
ceva mai bine acum, parcă, lu-
crurile se desfășoară mai îngrî-
șit, mai cursiv, mai convingător.
S-ar putea ca proiectul dv. să
aibă șanse de reușită (și se pare
că alții destul de bine ce aveți
de făcut pentru a obține acest
rezultat).

EOASTHUS CANTEMIRA: A-
cestei însuși promițătoare,
dar, din păcate, aceeași formulă-
impas, același metaforism excesiv,
dezlinat, supraetajat, în
gîrlănde incoerente ori în enu-
merări statistice nesfîrșite, me-
tafore „în bătaie”, cum ziceți,
fără aport, neintegrate unui sens,
unei vizuini, unei structuri. Un
inceput de coerență și semnifi-
cative, în „Sîngerul cinematograf”
(Adăugați, în viitorul plic,
și o semnătură mai „civilă”...).

MANUSCRISE NEISCALITE:
„Alb mincinos”, „În țara pitici-
lor”, „Despre sensibilitate” etc.
„Mama”, „Indemna”, „Ce pă-
cătuie”, „Cîntec fără nume”, „Sin-
guritate”, „Eu te voi”, „Toamnă
bătrînă”, „Toamnă, alină-mă”
etc.; „Fără titlu”, „Percepții”,
„Filozofia” etc.; „Toamnă cu
dor”, „Actorie”, „Trepte”, „Te-
zaur”, etc.; „Ritual”, „Trandafiri
și albaștri”, „Agnie”, „Enigma”
etc.

**Florin Bănică, Vasile Sica Pă-
lășanu, V. Teuceanu, Ștefan I.
Vasile Zgorbete, Gligor Mircea,
Ion Dumitrescu, T. Pirvan, Al.
Dak, Mihai Cotuța, Florin Danu,
Paul Măna (ceva în „Pierzanie”,
„Fogel de galben”). Decebal A-
lexandru Seul, Victor Adde I. Ni-
micu nou!**

Geo Dumitrescu
N.R. Manuscrisele nu se în-
potează.

D.E.R.: „Armură”, „Frag-
ment”, „Y”.

Abia o părere
Imi bîntuie aerul inspirat
clopot de seară în vînt
în briza subțire
spre țărîm
acvatică caldă
spre propria lor
răstîgnire

Adevărul
Salvați această margine de cer
luzor necontenit cu început în zăi
Și-n mine parte o gândului neadormit.

Clintec
Ce senin este uretul de lup I
Stam lîngă lup, trup lîngă trup.
M-au sfîșiat într-o noapte cu lună,
Că-n am putut urla cu ei împreună.

De profundis
Aprind zilnic cîndela în
cîmîritul limuzinelor
de lux
și depun țărbe de span spirital
pe capota celui dispărut.
Zelul miracos ca benzen
rulmînti rugîniți
pling la
poalele crucii
bile mici de atel se scurg
în țărna unsorii minerale,
ghioța în zodia șacului
Insoțea durerea mea
da
voal violet.

Regăsindu-te
La o răspîntie de drum, o flori de măr,
copărlie lăută în răspăr,
și reveneli de gînd curat
ne'mpădăbit și-nmiresmat.
La o răspîntie te-am regăsit
pe păcătoș îmbrățișat
și te-am cerut dovadă de dulceață
și te-am trezit de dimineață.
Ca să te iau prin țîr de lumă
să te lubesc cu dar anume;
împătîmit în literale mele,
poate visam poveri mai grele.
Dar din fulg, a flori de nea,
cîin să-mi smulgă ai putea?
Te muștră deci
pe regăsitele poteci.

Scrisoare
Și cînd deschid spre tine
Fereastră unui gînd
Ar vrea să mă înunde
Un răsărit de lună
Pe solduri lungi de apă
Mă simt alunecînd
Și parcă frunza rătăc
Ar vrea ceva să-mi spună
Mi-e dar de tine mamă
Cînd de un spic de grîu
Cînd din cuporul varii
Așteaptă să respire
O cit oș vrea ca mînzul
Scăpat de hom și friu
Să zburd lar prin ogrădă
Nebun de fericie
Dar nu mă pot întoarce
E prea tîrziu deja
Degeaba îmi știu umbra
Doaind pe priso casei
Acum simt prea departe
Și-mi omintesc - cîndva
DIALOGAM cu IERBA
În dialectul corse...

Toamnă
O lacrimă tremur-n aer
și crec că numai eu
mă strec în ea. Așa cred.
Mi-e sufletul de toamnă
- veni și mie -
cînd mă-mprăști în frunzele jilave
și-alunec scurt cu ele
pe fruntea sticloasă a nopții.
Frunză cu frunză m-adun apoi
(derulți deci imaginea invers)
nu pentru un pam,
ci pentru o stea. Căzătoare
a mine cu care s-a o ridică
ca vîntul înmăpănat, nesigur.
Aripi omorfe plutesc: pinze
întunecate. Eu am să-ntrîzi
căci tot mai caut, tot mai găsesc
însingurate și singure - frunze.

Clipă de clipă
Traversez cu tine ziua
îmense, ca o pasare mare, albă
răstîgnită de aripi
single-i miroase a iasomie
sau, poate, nu-i singu-
poate-i un cîntec
un plîns, o rugă,
care i se prelunge din trup
pe buzele noastre
clipă de clipă...

Clipă de clipă
Traversez cu tine ziua
îmense, ca o pasare mare, albă
răstîgnită de aripi
single-i miroase a iasomie
sau, poate, nu-i singu-
poate-i un cîntec
un plîns, o rugă,
care i se prelunge din trup
pe buzele noastre
clipă de clipă...

Laura Mara
Victoria Milescu
Ioan Dumitru Denciu

Abia o părere
Imi bîntuie aerul inspirat
clopot de seară în vînt
în briza subțire
spre țărîm
acvatică caldă
spre propria lor
răstîgnire

Adevărul
Salvați această margine de cer
luzor necontenit cu început în zăi
Și-n mine parte o gândului neadormit.

Clintec
Ce senin este uretul de lup I
Stam lîngă lup, trup lîngă trup.
M-au sfîșiat într-o noapte cu lună,
Că-n am putut urla cu ei împreună.

De profundis
Aprind zilnic cîndela în
cîmîritul limuzinelor
de lux
și depun țărbe de span spirital
pe capota celui dispărut.
Zelul miracos ca benzen
rulmînti rugîniți
pling la
poalele crucii
bile mici de atel se scurg
în țărna unsorii minerale,
ghioța în zodia șacului
Insoțea durerea mea
da
voal violet.

Regăsindu-te
La o răspîntie de drum, o flori de măr,
copărlie lăută în răspăr,
și reveneli de gînd curat
ne'mpădăbit și-nmiresmat.
La o răspîntie te-am regăsit
pe păcătoș îmbrățișat
și te-am cerut dovadă de dulceață
și te-am trezit de dimineață.
Ca să te iau prin țîr de lumă
să te lubesc cu dar anume;
împătîmit în literale mele,
poate visam poveri mai grele.
Dar din fulg, a flori de nea,
cîin să-mi smulgă ai putea?
Te muștră deci
pe regăsitele poteci.

Scrisoare
Și cînd deschid spre tine
Fereastră unui gînd
Ar vrea să mă înunde
Un răsărit de lună
Pe solduri lungi de apă
Mă simt alunecînd
Și parcă frunza rătăc
Ar vrea ceva să-mi spună
Mi-e dar de tine mamă
Cînd de un spic de grîu
Cînd din cuporul varii
Așteaptă să respire
O cit oș vrea ca mînzul
Scăpat de hom și friu
Să zburd lar prin ogrădă
Nebun de fericie
Dar nu mă pot întoarce
E prea tîrziu deja
Degeaba îmi știu umbra
Doaind pe priso casei
Acum simt prea departe
Și-mi omintesc - cîndva
DIALOGAM cu IERBA
În dialectul corse...

Toamnă
O lacrimă tremur-n aer
și crec că numai eu
mă strec în ea. Așa cred.
Mi-e sufletul de toamnă
- veni și mie -
cînd mă-mprăști în frunzele jilave
și-alunec scurt cu ele
pe fruntea sticloasă a nopții.
Frunză cu frunză m-adun apoi
(derulți deci imaginea invers)
nu pentru un pam,
ci pentru o stea. Căzătoare
a mine cu care s-a o ridică
ca vîntul înmăpănat, nesigur.
Aripi omorfe plutesc: pinze
întunecate. Eu am să-ntrîzi
căci tot mai caut, tot mai găsesc
însingurate și singure - frunze.

Clipă de clipă
Traversez cu tine ziua
îmense, ca o pasare mare, albă
răstîgnită de aripi
single-i miroase a iasomie
sau, poate, nu-i singu-
poate-i un cîntec
un plîns, o rugă,
care i se prelunge din trup
pe buzele noastre
clipă de clipă...

Clipă de clipă
Traversez cu tine ziua
îmense, ca o pasare mare, albă
răstîgnită de aripi
single-i miroase a iasomie
sau, poate, nu-i singu-
poate-i un cîntec
un plîns, o rugă,
care i se prelunge din trup
pe buzele noastre
clipă de clipă...

Laura Mara
Victoria Milescu
Ioan Dumitru Denciu

Abia o părere
Imi bîntuie aerul inspirat
clopot de seară în vînt
în briza subțire
spre țărîm
acvatică caldă
spre propria lor
răstîgnire

Adevărul
Salvați această margine de cer
luzor necontenit cu început în zăi
Și-n mine parte o gândului neadormit.

Clintec
Ce senin este uretul de lup I
Stam lîngă lup, trup lîngă trup.
M-au sfîșiat într-o noapte cu lună,
Că-n am putut urla cu ei împreună.

De profundis
Aprind zilnic cîndela în
cîmîritul limuzinelor
de lux
și depun țărbe de span spirital
pe capota celui dispărut.
Zelul miracos ca benzen
rulmînti rugîniți
pling la
poalele crucii
bile mici de atel se scurg
în țărna unsorii minerale,
ghioța în zodia șacului
Insoțea durerea mea
da
voal violet.

Regăsindu-te
La o răspîntie de drum, o flori de măr,
copărlie lăută în răspăr,
și reveneli de gînd curat
ne'mpădăbit și-nmiresmat.
La o răspîntie te-am regăsit
pe păcătoș îmbrățișat
și te-am cerut dovadă de dulceață
și te-am trezit de dimineață.
Ca să te iau prin țîr de lumă
să te lubesc cu dar anume;
împătîmit în literale mele,
poate visam poveri mai grele.
Dar din fulg, a flori de nea,
cîin să-mi smulgă ai putea?
Te muștră deci
pe regăsitele poteci.

gh.d. vasile
Explozia primăverii
Explozia primăverii. Ghiocii spuzesc pîiele,
pe biroul meu, într-un pahar cu apă, stă o
zambă
albastri pe care mă gîndeam să ji-o ofer,
plimbarea noastră prin parc într-o zi însoțită
este o linie jerpunind către primăvară
presimțitor,
vorbe oculte, sticle de bere la
debarcader, tăcerea
tăcerile ritmice spun mai mult decât risipa
vorbelor.

Explozia primăverii
Explozia primăverii. Ghiocii spuzesc pîiele,
pe biroul meu, într-un pahar cu apă, stă o
zambă
albastri pe care mă gîndeam să ji-o ofer,
plimbarea noastră prin parc într-o zi însoțită
este o linie jerpunind către primăvară
presimțitor,
vorbe oculte, sticle de bere la
debarcader, tăcerea
tăcerile ritmice spun mai mult decât risipa
vorbelor.

Explozia primăverii
Explozia primăverii. Ghiocii spuzesc pîiele,
pe biroul meu, într-un pahar cu apă, stă o
zambă
albastri pe care mă gîndeam să ji-o ofer,
plimbarea noastră prin parc într-o zi însoțită
este o linie jerpunind către primăvară
presimțitor,
vorbe oculte, sticle de bere la
debarcader, tăcerea
tăcerile ritmice spun mai mult decât risipa
vorbelor.

Explozia primăverii
Explozia primăverii. Ghiocii spuzesc pîiele,
pe biroul meu, într-un pahar cu apă, stă o
zambă
albastri pe care mă gîndeam să ji-o ofer,
plimbarea noastră prin parc într-o zi însoțită
este o linie jerpunind către primăvară
presimțitor,
vorbe oculte, sticle de bere la
debarcader, tăcerea
tăcerile ritmice spun mai mult decât risipa
vorbelor.

Intre Polul Nord și Polul Sud
Tri-lu-ri-le-ri-lu-ri
Gri-ru-ri-ri-ru-gri
Tri-lu-ri-le-ri-lu-ri
Gri-ru-ri-ri-ru-gri
Cocorii-n zbor între zăpezile eterne,
constelații Orion la luminază arșile,
planeta noastră se-nvîrte pe axia imaginată
între Polul Nord și Polul Sud.
Cocorii în zbor
Intre zăpezile eterne
Ei văd conturul continentelor bîntuiri
de urgență oceanelor atotputernice,
ei văd continente scufundate,
ei lumii încă nedescoperite,
uite, acolo era Trola de unde vine
legenda cu prealumoasa Elena,
cu bărbății viteji țirii
proștesle la moarte
pentru o femeie plantoasă,
uite mari împărății năruite, puștite, glase
de pe suprafața planetei
sentimentul trecerii și nimicniciei este și al
cocorilor
tri-lu-ri-le-ri-lu-ri-le
inteamnă „Vanitas vanitatis omnia
vanitas”
noi simțim alii de mici sub nemărginirea
deschisă de cocori în pendularea lor egală
- limbi ale oricuiului universal -
și ei nu presimț nașterea unui nou continent
al iubirii sub privegherea stelelor noastre
ocrotitoare.

Intre Polul Nord și Polul Sud
Tri-lu-ri-le-ri-lu-ri
Gri-ru-ri-ri-ru-gri
Tri-lu-ri-le-ri-lu-ri
Gri-ru-ri-ri-ru-gri
Cocorii-n zbor între zăpezile eterne,
constelații Orion la luminază arșile,
planeta noastră se-nvîrte pe axia imaginată
între Polul Nord și Polul Sud.
Cocorii în zbor
Intre zăpezile eterne
Ei văd conturul continentelor bîntuiri
de urgență oceanelor atotputernice,
ei văd continente scufundate,
ei lumii încă nedescoperite,
uite, acolo era Trola de unde vine
legenda cu prealumoasa Elena,
cu bărbății viteji țirii
proștesle la moarte
pentru o femeie plantoasă,
uite mari împărății năruite, puștite, glase
de pe suprafața planetei
sentimentul trecerii și nimicniciei este și al
cocorilor
tri-lu-ri-le-ri-lu-ri-le
inteamnă „Vanitas vanitatis omnia
vanitas”
noi simțim alii de mici sub nemărginirea
deschisă de cocori în pendularea lor egală
- limbi ale oricuiului universal -
și ei nu presimț nașterea unui nou continent
al iubirii sub privegherea stelelor noastre
ocrotitoare.

Intre Polul Nord și Polul Sud
Tri-lu-ri-le-ri-lu-ri
Gri-ru-ri-ri-ru-gri
Tri-lu-ri-le-ri-lu-ri
Gri-ru-ri-ri-ru-gri
Cocorii-n zbor între zăpezile eterne,
constelații Orion la luminază arșile,
planeta noastră se-nvîrte pe axia imaginată
între Polul Nord și Polul Sud.
Cocorii în zbor
Intre zăpezile eterne
Ei văd conturul continentelor bîntuiri
de urgență oceanelor atotputernice,
ei văd continente scufundate,
ei lumii încă nedescoperite,
uite, acolo era Trola de unde vine
legenda cu prealumoasa Elena,
cu bărbății viteji țirii
proștesle la moarte
pentru o femeie plantoasă,
uite mari împărății năruite, puștite, glase
de pe suprafața planetei
sentimentul trecerii și nimicniciei este și al
cocorilor
tri-lu-ri-le-ri-lu-ri-le
inteamnă „Vanitas vanitatis omnia
vanitas”
noi simțim alii de mici sub nemărginirea
deschisă de cocori în pendularea lor egală
- limbi ale oricuiului universal -
și ei nu presimț nașterea unui nou continent
al iubirii sub privegherea stelelor noastre
ocrotitoare.

Intre Polul Nord și Polul Sud
Tri-lu-ri-le-ri-lu-ri
Gri-ru-ri-ri-ru-gri
Tri-lu-ri-le-ri-lu-ri
Gri-ru-ri-ri-ru-gri
Cocorii-n zbor între zăpezile eterne,
constelații Orion la luminază arșile,
planeta noastră se-nvîrte pe axia imaginată
între Polul Nord și Polul Sud.
Cocorii în zbor
Intre zăpezile eterne
Ei văd conturul continentelor bîntuiri
de urgență oceanelor atotputernice,
ei văd continente scufundate,
ei lumii încă nedescoperite,
uite, acolo era Trola de unde vine
legenda cu prealumoasa Elena,
cu bărbății viteji țirii
proștesle la moarte
pentru o femeie plantoasă,
uite mari împărății năruite, puștite, glase
de pe suprafața planetei
sentimentul trecerii și nimicniciei este și al
cocorilor
tri-lu-ri-le-ri-lu-ri-le
inteamnă „Vanitas vanitatis omnia
vanitas”
noi simțim alii de mici sub nemărginirea
deschisă de cocori în pendularea lor egală
- limbi ale oricuiului universal -
și ei nu presimț nașterea unui nou continent
al iubirii sub privegherea stelelor noastre
ocrotitoare.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoțărî să-lăcă, pentru că simțea că-si va
pierde memoria.
De ce, ar întreba pe bună dreptate un cona-
șter grațiaman, a scris bunicul „VIATA MEA”?
Cîntecul lui, se înclina dintr-o dată în
lunga sa viață? Nu cădea nici nu merita să-si
scrie VIATA, chiar și în numele unei
Etc. etc.

CONFABULE
Bunicul
Peștra Dumitru Păruș
Într-o zi, bunicul se hotărî să-scrie
autobiografia. Avea mai mult de 80 de
ani și ținea din ce în ce mai greu con-
denul între deșete. Sus, pe linia na-
gînă, a scris cu literă mare: VIATA MEA. După
titlu a mai scris aproape cînd parul din
capul lui. De la nasie ținea în zăi în care s-a
hoț

Un predecesor al lui Dante

În secolul al X-lea flinta la Basra a societății semicirculare de origine ismaelită...

În crater, regele diavolilor, Iblis, întreabă despre viața din rai și la rândul său, călătorul...

Modelul călătoriei este demonstrat de Miguel Acin Palacio (La Escatologia musulmana en la Divina Comedia, Madrid 1961)...

Forma sa mai e pentru el o problemă teoretică. O imbracă, o îmbracă, dar, ca pe o cămășă de lână...

Revista străină: "TROFUR DE AUB" - una din acordurile răs de a 3-a editie a...

ROLANDO CERTA

In românește de Ion Brad

Cintec de dragoste pentru Sicilia

Arde soarele în vara caldă, pasări în stăruie migrează departe spre Africa seagră...

2 august 1980 - trăim în absurd

Serlu cu cernelă de sine durerea mea furioasă. Violenta, hăsur mitologică, mușcă și sfîșie viața și inocența...

Podul din Mazara

Nu e un pod construit în război. Din înal, domină marea, gara fluvială Della...

Alergînd după o sanie

Înge peste București ca pe drumurile dintre sate cînd se lasă noaptea și cald de la sanie s-au pornit să schioape...

Dacă tu și eu și alții încă

Încă trîcetea pe chin și în lînmă. Nu sîntem reprezentari dacă respirînd încă ura răbănuții...

SPORT

Alergînd după o sanie: Înge peste București ca pe drumurile dintre sate cînd se lasă noaptea...

Asfel a ajuns unul dintre cei mai vestiti poezi arabi, Abu-l Ala Al-Ma'arri (m. 1058), "corbul stovăcit"...

Modelul călătoriei este demonstrat de Miguel Acin Palacio (La Escatologia musulmana en la Divina Comedia, Madrid 1961)...

Forma sa mai e pentru el o problemă teoretică. O imbracă, o îmbracă, dar, ca pe o cămășă de lână...

Revista străină: "TROFUR DE AUB" - una din acordurile răs de a 3-a editie a...

Opera dramatică a lui Chikamasa Monjū (Japon) trebuie privită ca adevărată încercare de semnificativitate socială...

Modelul călătoriei este demonstrat de Miguel Acin Palacio (La Escatologia musulmana en la Divina Comedia, Madrid 1961)...

Forma sa mai e pentru el o problemă teoretică. O imbracă, o îmbracă, dar, ca pe o cămășă de lână...

Revista străină: "TROFUR DE AUB" - una din acordurile răs de a 3-a editie a...

Opera dramatică a lui Chikamasa Monjū (Japon) trebuie privită ca adevărată încercare de semnificativitate socială...

Modelul călătoriei este demonstrat de Miguel Acin Palacio (La Escatologia musulmana en la Divina Comedia, Madrid 1961)...

Forma sa mai e pentru el o problemă teoretică. O imbracă, o îmbracă, dar, ca pe o cămășă de lână...

Revista străină: "TROFUR DE AUB" - una din acordurile răs de a 3-a editie a...

Opera dramatică a lui Chikamasa Monjū (Japon) trebuie privită ca adevărată încercare de semnificativitate socială...

Modelul călătoriei este demonstrat de Miguel Acin Palacio (La Escatologia musulmana en la Divina Comedia, Madrid 1961)...

Forma sa mai e pentru el o problemă teoretică. O imbracă, o îmbracă, dar, ca pe o cămășă de lână...

Revista străină: "TROFUR DE AUB" - una din acordurile răs de a 3-a editie a...

Opera dramatică a lui Chikamasa Monjū (Japon) trebuie privită ca adevărată încercare de semnificativitate socială...

Modelul călătoriei este demonstrat de Miguel Acin Palacio (La Escatologia musulmana en la Divina Comedia, Madrid 1961)...

Forma sa mai e pentru el o problemă teoretică. O imbracă, o îmbracă, dar, ca pe o cămășă de lână...

Revista străină: "TROFUR DE AUB" - una din acordurile răs de a 3-a editie a...